

Tijdschrift tot bemoediging, lering en bevestiging in de waarheid, die
in Christus Jezus is.

J.v.d.Heijdenstr. 17, 3817 JE Amersfoort. Tel. 033 4619171

Zie www.brooddeslevens.com e-mail: info@brooddeslevens.com

Grote verwachtingen (19) - Het boek Handelingen der Apostelen

Wij zijn vorige keer geëindigd met een gedicht naar aanleiding van de val uit het raam van Eutychus, de jonge man die wel aanwezig was bij de samenkomst maar bijna buiten zat. Laten we deze keer beginnen met het gedicht waar we vorige keer mee geëindigd zijn:

Wat is ons doel, wat houdt ons harte bezig,
wat trekt ons, dat we vaak onrustig zijn?
We zijn er bij, jawel, we zijn aanwezig,
Maar zwerft ons denken langs een and're lijn?

Hoe zullen we van ganser harte zingen,
wanneer ons hart ten dele is gericht
op eigen doel en plan en and're dingen,
dan wat de Heer ons zien laat in zijn licht.

Heer Jezus, houd de leiding in ons leven
en maak de koers waarop wij varen recht.
Wil ons een oor dat U wil horen, geven
en slechts één doel: te doen want Jezus zegt.

Hoofdstuk 20, vervolg

13 Maar wij gingen vooruit aan boord en voeren naar Assus om Paulus daar op te nemen, want zo had hij het beschikt, daar hij zelf te voet wilde gaan.

14 En toen hij zich te Assus bij ons voegde, namen wij hem aan boord en gingen naar Mitylene;

15 en, vandaar weggevaren, kwamen wij de volgende dag voor Chios en de daaropvolgende staken wij over naar Samos, en de dag daarna kwamen wij te Milete.

16 Want Paulus had zich voorgenomen Efeze voorbij te varen om geen tijd in Asia te verliezen, want hij haastte zich om, zo mogelijk, op de Pinksterdag te Jeruzalem te zijn.

De tekst of het verslag hier komt mij wat merkwaardig voor; het lijkt een weergave te zijn van een handelen naar typisch menselijke overwegingen of voorkeur. Ik wil enerzijds mijn gevoelens niet aan de lezer opdringen, maar anderzijds niet verzwijgen wat zich uit de tekst aan mij opdringt:

De woorden in vers 13 "Zo had hij (Paulus) het beschikt" wijzen in een andere richting dan leiding door de Geest Gods.

Wat vers 16 zegt "Paulus had zich voorgenomen" en "Hij haastte zich om zo mogelijk op de Pinksterdag te Jeruzalem te zijn" wijst naar ik meen eveneens op menselijke overwegingen.

Het afscheid van de oudsten van Efeze

17 Maar hij zond iemand van Milete naar Efeze en ontbood de oudsten der gemeente;

18 en toen zij bij hem gekomen waren, zeide hij tot hen: Gij weet, hoe ik van de eerste dag aan, dat ik in Asia voet aan wal zette, al die tijd onder u verkeerd heb,

19 dienende de Here met alle ootmoed, onder tranen en beprovingen, die mij overkwamen door de aanslagen der Joden;

20 hoe ik niets nagelaten heb van hetgeen nuttig was om u te verkondigen en te leren in het openbaar en binnenshuis,

21 Joden en Grieken betuigende zich te bekeren tot God en te geloven in onze Here Jezus.

We hebben reeds overdacht dat de Efeziërs en het gebied in Azië bijzonder bevoorrecht zijn, doordat de apostel daar langere tijd dag aan dag het Woord had gepredikt. In vers 20 kon hij zelfs

zeggen dat hij niets had nagelaten van wat nuttig was om te verkondigen.

Geheel anders dan in Korinthe had hij zich in Efeze niet beperkt tot melk, maar had hij vast voedsel, de gehele raad Gods, verkondigd.

De latere brief van Paulus aan de Efeziërs heeft dan ook het karakter van een brief aan hen, die geestelijk de kinderschoenen ontgroeid zijn.

Het is de moeite waard om op te merken dat Paulus, als hij zegt wat de inhoud van zijn prediking is geweest, dat samenvat met de woorden: "Joden en Grieken betuigend zich te bekeren tot God en te geloven.....". De juiste prediking is "bekeert u" en luidt niet "U moet bekeerd worden". Bovendien is de opdracht "geloof in de Here Jezus Christus", en niet "bidt of de Here u geloof wil geven". De achterliggende gedachten wil ik hier niet aanhalen, aangezien het voor een prediker duidelijk moet zijn dat hij de boodschap behoort te brengen zoals de apostelen die gebracht hebben.

22 En zie, nu reis ik, gebonden door de Geest, naar Jeruzalem, niet wetende wat mij daar overkomen zal,

23 behalve dat de Heilige Geest mij van stad tot stad betuigt en zegt, dat mij boeien en verdrukkingen te wachten staan.

24 Maar ik tel mijn leven niet en acht het niet kostbaar voor mijzelf, als ik slechts mijn loopbaan mag ten einde brengen en de bediening, die ik van de Here Jezus ontvangen heb om het evangelie der genade Gods te betuigen.

Het is de vraag of hier in vers 22 wordt bedoeld dat de Heilige Geest de apostel bond, of dat zijn eigen geest hem bond om naar Jeruzalem te reizen. De Griekse tekst kent geen hoofdletters en geeft dus geen antwoord op die vraag. Veel vertalingen schrijven het woord Geest hier met een hoofdletter, aannemend dat de Heilige Geest is bedoeld. De vertaling van Voorhoeve echter drukt het woord met een kleine letter af. Dat is niet beslissend, maar laat wel zien, dat ik niet de enige ben, die meent dat niet de Heilige Geest maar de eigen geest van Paulus hem bond om naar Jeruzalem te gaan. Naast meerdere overwegingen om dat te veronderstellen, zegt ook vers 23 dat de Heilige Geest van stad tot stad te kennen gaf dat hem boeien en verdrukking wachtten.

Dat is opvallend, want ook elders heeft de apostel verdrukking ondervonden, terwijl in die gevallen de Heilige Geest hem

daarvoor niet waarschuwde. Er moet een bijzondere reden zijn geweest, waarom de Geest van God hem op deze reis waarschuwde. Naar mijn overtuiging omdat hij op weg was naar een bestemming die zijn werkterrein niet was. Hij was geroepen voor het werk onder de heidenen en niet voor een werk in Jeruzalem.

25 En nu, zie, ik weet, dat gij allen, onder wie ik rondgereisd heb met de prediking van het Koninkrijk, mijn aangezicht niet meer zien zult.

Of dat een onderdeel is geweest van de waarschuwing die de Geest van God hem heeft gegeven, valt niet te zeggen. Of is het een kennisgeving geweest, die niet het karakter van een waarschuwing had? We weten dat niet.

Wel staat het vast dat het de apostel was bekend gemaakt dat hij de gelovigen in Efeze niet meer zou zien.

26 Daarom verklaar ik u op de dag van heden, dat ik rein ben van aller bloed;

27 want ik heb niet nagelaten u al de raad Gods te verkondigen.

Zoals hij ook in vers 20 al had geschreven, bevestigt hij hier dat hij aan de gelovigen in Efeze de gehele raad Gods had verkondigd.

De uitdrukking "rein van aller bloed" heeft dezelfde gedachte als achtergrond die we ook vinden bij de veroordeling van Christus, toen de Joden geroepen hebben "Zijn bloed kome over ons en over onze kinderen!" (Matth. 27:25) De gedachte was dat de Joden de verantwoordelijkheid voor zijn dood aanvaardden. Hier is het andersom: de apostel kon zeggen dat hij alles had gedaan wat hij behoorde te doen om hen geestelijk te brengen waar de Here wilde, zodat hem geen schuld kon worden aangerekend.

28 Ziet dan toe op uzelf en op de gehele kudde, waarover de Heilige Geest u tot opzieners gesteld heeft, om de gemeente Gods te weiden, die Hij Zich door het bloed van zijn Eigene verworven heeft.

29 Zelf weet ik, dat na mijn heengaan grimmige wolven bij u zullen binnenkomen die de kudde niet zullen sparen;

30 en uit uw eigen midden zullen mannen opstaan, die verkeerde dingen spreken om de discipelen achter zich aan te trekken.

Ziet toe op de kudde; maar dat vraagt om zorgvuldigheid in eigen leven en wandel, waarom de apostel schreef: ziet dan toe op uzelf. Hoe zal iemand waken over de kudde, als hij in eigen hart en leven niet waakzaam is?

Een gemeente is niet de gemeente van een prediker, een oudste of een leraar. De gemeente is de gemeente van God en de aanstelling in enige positie in de gemeente is niet door mensen of door of namens de gemeente. De Heilige Geest stelt opziensers, maar geeft ook leraars en profeten enzovoort. Het beklemtoont alles de verantwoordelijkheid tegenover de Heer van de gemeente.

De apostel wist dat de boze zou trachten zijn handlangers in de gemeente te doen infiltreren. Hij wist eveneens dat uit het midden van de gelovigen mensen zouden opstaan, die verkeerde dingen zouden leren. Hoe zouden de gelovigen staande kunnen blijven?

31 Waakt dan en herinnert u, dat ik drie jaren lang nacht en dag niet heb opgehouden ieder afzonderlijk onder tranen terecht te wijzen.

32 En nu, ik draag u op aan de Here en het woord zijner genade, aan Hem, die bij machte is te bouwen en het erfdeel te geven onder alle geheiligden.

De gelovigen zelf zijn als eersten verantwoordelijk om te waken. Zij mochten zich herinneren hoe de apostel over hen gewaakt had. Hij zou wel heengaan, maar de grote Herder zou hen niet vergeten en Hij had in hun behoefte voorzien door hun het Woord van zijn genade te geven, de leidraad van de Heilige Geest. Hij is machtig de zijnen te bouwen en geestelijk te verrijken door het erfdeel dat hij ons nu reeds gegeven heeft, zoals Hij aan Israël eertijds het land had gegeven, dat zij in bezit mochten nemen.

33 Ik heb niemand's zilver of goud of kleding begeerd;

34 zelf weet gij, dat deze handen in mijn behoeften en in die van hen, die bij mij waren, hebben voorzien.

35 Ik heb u in alles getoond, dat men door zo te arbeiden zich de zwakken moet aantrekken en zich de woorden van de Here Jezus herinneren, die zelf gezegd heeft: Het is zaliger te geven dan te ontvangen.

36 En toen hij dit gezegd had, boog hij de knieën en heeft hij met hen allen gebeden.

37 En zij barstten allen in groot geweën uit en vielen Paulus om de hals en kusten hem herhaaldelijk,

38 het meest bedroefd over het woord, dat hij gesproken had, dat zij zijn aangezicht niet meer zien zouden. En zij deden hem uitgeleide naar het schip.

In 1 Korinthiërs 11:1 heeft de apostel geschreven "Wordt mijn navolgers, gelijk ook ik Christus navolg". Voor een belangrijk deel gaf hij hun en geeft hij ons de routebeschrijving door de kostbare woorden van de Here Jezus die we alleen hier vinden: "het is zaliger te geven dan te ontvangen".

Hoe heeft Hij gegeven, veel gegeven, zegen gegeven, troost gegeven, alles gegeven, zelfs Zijn leven gegeven. En nog geeft Hij, telkens weer.

Daartegenover zijn wij zo geneigd naar onszelf toe te denken en te werken. Paulus gaf en inderdaad, wat is het gezegend om te geven.

Natuurlijk, er zijn er genoeg die niet kunnen geven, die afhankelijk zijn. Maar ook dan nog; dankbaarheid, liefde, belangstelling geven, wat kan dat voor velen tot zegen zijn. Wat is het een kostbaar motto voor het leven van een christen, die zoveel heeft ontvangen: Het is zaliger te geven dan te ontvangen.

Het afscheid van de zijde van de apostel is een gebed geweest. Beter had hij niet kunnen geven. Geven ook wij dat?

Wordt D.V. vervolgd.

~~~~~

Voorbeschikkingsleer en wat daarmee samenhangt

Aangezien er een boek zal verschijnen met de titel “Het plan van God. Ontwerp van een voorbeschikkingsleer”, lijkt het nuttig weer aandacht te geven aan enkele gedeelten in de Bijbel die voor dat onderwerp van belang zijn, maar veelal niet recht verstaan en uitgelegd worden.

Het negende hoofdstuk van de brief aan de Romeinen is het bijbelgedeelte dat zowel voor Augustinus als voor Calvijn doorslaggevend is geweest voor hun visie op de uitverkiezing. En op hun visie voortbouwend is in de loop van de tijd een leer over de uitverkiezing ontstaan, die valt of staat met het inzicht in wat Romeinen 9 te zeggen heeft.

Voor velen staat het vast dat Romeinen 9 over de uitverkiezing handelt. Dat is evenwel geheel onjuist.

Romeinen 9 is het eerste van drie hoofdstukken die, volgend op de afsluiting van de leer des heils in het achtste hoofdstuk, op de vraag van de Joden naar de positie van Israël ingaat.

Hoofdstuk 8 eindigt met een soort triomfzang: “Ik ben verzekerd, dat niets ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods.....” Maar een Jood zou kunnen opmerken dat Paulus in die acht hoofdstukken de bijzondere positie van Israël en hun voorrechten en beloften genegeerd heeft. Hij schakelde Jood en heiden gelijk, beschuldigde beide, betoogde dat er voor beide eenzelfde weg tot het heil was en ging daarmee voorbij aan de bevoorrechte positie van Israël. Hoe kon hij dat verdedigen?

In de hoofdstukken 9, 10 en 11 ging hij op die vraag in.

Romeinen 9 handelt niet over de uitverkiezing, maar over de vraag hoe het, gezien de vorige hoofdstukken, met Israël en de positie van Israël staat.

In de verzen 1 tot 6 somde hij de voorrechten van Israël op met als grootste voorrecht, dat uit hen de Christus geboren is.

In de verzen 6 tot 14 maakte hij duidelijk dat lichamelijke afstamming van Abraham geen recht op zegen gaf door er aan te

herinneren dat Ismaël en Ezau de zegen niet ontvingen, hoewel ook zij van Abraham afstamden.

In de verzen 14 tot 19 herinnerde hij aan Gods ontferming eertijds over Israël na de zonde met het gouden kalf, ontferming na de voorbede van Mozes, maar ook aan de verharding van Farao, die zoveel tekenen en zoveel geduld van God veracht heeft.

De apostel toonde daarmee aan dat er slechts zegen is door ontferming en niet door enig recht en dat God anderzijds heeft verhard wie onbekeerlijk bleek. Als God met Farao rechtvaardig heeft gehandeld, handelt Hij ook rechtvaardig als Hij onbekeerlijk Israël verhardt.

Dat heeft Paulus in de verzen 19-24 verder uitgewerkt met het beeld van de pottenbakker, een beeld dat meestal verkeerd wordt begrepen.

Het beeld van de pottenbakker

We vinden dat in Jeremia 18:1-11: Het woord, dat van de HERE tot Jeremia kwam: Maak u op, daal af naar het huis van de pottenbakker, en daar zal Ik u mijn woorden doen horen. Toen daalde ik af naar het huis van de pottenbakker, en zie, hij was juist bezig een werkstuk te maken op de schijf. Mislukte de pot die hij bezig was te maken, zoals dat gaat met leem in de hand van de pottenbakker, dan maakte hij daarvan weer een andere pot, zoals het de pottenbakker goed dacht te maken. Toen kwam het woord des HEREN tot mij: Zal Ik niet met u kunnen doen zoals deze pottenbakker, o huis Israëls? luidt het woord des HEREN. Zie, als leem in de hand van de pottenbakker, zo zijt gij in mijn hand, huis Israëls! Het ene ogenblik doe Ik over een volk en een koninkrijk de uitspraak, dat Ik het zal uitrukken, afbreken en verdelgen; maar bekeert zich dit volk waarover Ik een uitspraak deed, van zijn boosheid, dan zal Ik berouw hebben over het kwaad dat Ik hun dacht aan te doen. Het andere ogenblik doe Ik over een volk en een koninkrijk de uitspraak, dat Ik het zal bouwen en planten; maar, doet het wat kwaad is in mijn ogen door niet naar mijn stem te horen, dan zal Ik berouw hebben over het goede waarmee Ik had gezegd hun te zullen weldoen. Nu dan, zeg toch tot de mannen van Juda en de inwoners van Jeruzalem: Zo zegt de HERE: zie, Ik bereid rampspoed over u en beraam tegen u een plan; bekeert u toch een ieder van zijn boze weg en betert uw handel en wandel.

Als we dit gedeelte met aandacht lezen, blijkt de zin niet te zijn dat God een onveranderlijk plan heeft en soeverein bepaalt wat ieders lot zal zijn. Er wordt ons integendeel geleerd dat de Here het lot

van een volk verandert ten goede indien het zich bekeert, maar ten kwade als zij ongehoorzaam zijn en in boosheid volharden. Dit gedeelte spreekt niet van de onveranderlijkheid van Gods raad maar, integendeel van de veranderlijkheid.

Bij het lezen en overdenken van Romeinen 9, het hoofdstuk waarop men meent de leer van de uitverkiezing te kunnen gronden, moeten we het bovenstaande in gedachten houden. Paulus heeft daar hetzelfde beeld gebruikt en het zonder twijfel bedoeld zoals het in Jeremia 18 bedoeld is. Dus niet als een illustratie van de onveranderlijkheid van Gods raad, maar juist omgekeerd, als een beeld van de veranderlijkheid daarvan: "Maar gij, o mens! wie zijt gij, dat gij God zoudt tegenspreken? Zal het geboetseerde soms tot zijn boetseerder zeggen: Waarom hebt gij mij zo gemaakt? Of heeft de pottenbakker niet de vrije beschikking over het leem om uit dezelfde klomp het ene voorwerp te vervaardigen tot eervol, het andere tot alledaags gebruik? En als God nu, zijn toorn willende tonen en zijn kracht bekend maken, de voorwerpen des toorns, die ten verderve toebedeid waren, met veel lankmoedigheid verdragen heeft; juist om de rijkdom zijner heerlijkheid bekend te maken over de voorwerpen van ontferming, die Hij tot heerlijkheid heeft voorbereid? En dat zijn wij, die Hij geroepen heeft, niet alleen uit de Joden, maar ook uit de heidenen... ." (Romeinen 9:20-24)

Wat was de reden voor de apostel om dit te schrijven? De reden was dat hij in vers 18 had geschreven: "Hij ontfermt Zich dus over wie Hij wil en Hij verhardt wie Hij wil". Die zin kan de indruk wekken dat de Here in zijn soevereiniteit naar willekeur doet wat Hij wil en kan besluiten de een te verderven en de ander genade te bewijzen.

Die opvatting is onjuist.

God had inderdaad aan Israël ontferming betoond toen zij het gouden kalf gemaakt hadden en Farao verhard toen hij weigerde te luisteren. Maar niet naar willekeur.

In het geval van Israël had de Here zijn besluit om het volk te verderven na de voorbede van Mozes en de verootmoediging onder het volk veranderd ten goede (Rom. 9:15 en Exodus 32:10 en 27 en 28) Bij Farao had de Here zijn houding van genade veranderd en hem verhard nadat hij zeven maal geweigerd had te luisteren naar wat de Here hem door Mozes gezegd had, zeven maal de macht van God ervaren had en telkens de verhooring op het gebed had beleefd, maar zich bleef verzetten.

In beide gevallen, zowel bij Israël als bij Farao was er geen sprake geweest van een onveranderlijk besluit Gods, maar had de Here zijn houding en doen veranderd; bij Israël ten goede en bij Farao ten kwade.

Romeinen 9 stelt ons dus niet de soevereine God voor die doet wat Hij wil, ongeacht de houding en het doen van de mensen, maar toont ons de God die handelt naar hetgeen Hij reeds in het beeld van de pottenbakker aan Jeremia had getoond. (Dat God soeverein is, staat vast, maar komt hier niet aan de orde.)

Wat Romeinen 9:17 betreft, geeft de NBG-vertaling het vers goed weer: "Want het schriftwoord zegt tot Farao: Daartoe heb Ik u doen opstaan, opdat Ik in u mijn kracht zou tonen en mijn naam verbreid zou worden over de gehele aarde."

Waar "doen opstaan" vertaald is met "verwekt" doet dat denken aan de geboorte van Farao, maar daaraan moet niet worden gedacht. Het betreft veeleer de gelegenheid die Farao kreeg om te veranderen en te gehoorzamen, die hij echter misbruikte om verder te zondigen en zich te verzetten. Daarna volgde de verharding door de Here.

In Exodus 9:16 vinden we de oorspronkelijke woorden van de Here: "doch hierom laat Ik u bestaan...". Het blijkt ook vertaald te kunnen worden met "Laat Ik u blijven, of voortgaan, of verdragen of volharden".

Zoveel is duidelijk, dat niet aan een bij geboorte reeds vaststaande bestemming ter verdoemenis gedacht moet worden. En dat is geheel overeenkomstig het beeld van de pottenbakker in Jeremia 18.

Romeinen 9 handelt niet over uitverkiezing

Het hoofdstuk legt uit hoe het Joodse volk, dat toch beloften van zegen had, in plaats daarvan rampen meemaakt, terwijl heidenen die niets met de beloften aan Abraham te maken hadden, gezegend worden. Het antwoord is in het beeld van de pottenbakker te vinden.

Romeinen 9 handelt niet over de verkiezing van deze of gene, maar over het lot van het Joodse volk. Omdat zij onbekeerlijk waren heeft God hen tijdelijk terzijde gesteld.

Anderzijds heeft God aan heidenen, die zich bekeerden en het evangelie geloofden, overeenkomstig het beeld van de pottenbakker het heil geschonken. Hij heeft hun bestemming veranderd.

De uitverkiezing van de christenen voor de grondlegging der wereld heeft “in Christus” plaats gevonden (Efeziërs 1:4)

De Here heeft van eeuwigheid met voorkennis geweten wie “in Christus” zou zijn door het geloof. Vandaar dat in Romeinen 8:29 geschreven staat dat God ze tevoren gekend heeft en op dezelfde grond kon Petrus in 1 Petrus 1:1 schrijven over “uitverkoren naar de voorkennis van God de Vader”.

Die uitverkiezing berust niet op de voortreffelijkheid van geloof of op enige andere verdienste van een gelovige. Zij heeft als grond dat Christus DE grote Uitverkorene van God is en dat zij die in Hem geloven “in Hem” zijn, zoals de korrels in een aar zitten. In de keuze van de oorspronkelijke korrel of van de opgeschoten aar zijn de daarin gegroeide korrels alle begrepen.

De brief aan de Efeziërs spreekt over meerdere zaken die “in Christus” het deel van christenen zijn: zij zijn in Hem gezegend, zij zijn in Hem verkoren, zij zijn in Hem gezet in de hemelse gewesten, zij zijn in Hem mede-erfgenamen, in Hem geschapen tot goede werken, in Hem zijn zij God nabij gebracht. Efeziërs 2:13 zegt dat zij nu “in Christus” zijn. Zo zijn zij ook in Hem uitverkoren.

Uitverkiezing in Christus spreekt niet over het doel of de richting, zegt niet dat christenen zijn uitverkoren om te zijner tijd Christus te leren kennen, maar zegt hoe in de eeuwigheid hun verkiezing kon plaats vinden, namelijk in de verkiezing van Christus.

De soevereiniteit van God

Die soevereiniteit staat vast. Wie zou daaraan kunnen twifelen? God zou geen God zijn zonder die soevereiniteit.

Zij wordt evenwel dikwijls ten onrechte benadrukt als over de verkiezing wordt gesproken. Als God de mensen de mogelijkheid heeft gegeven om te geloven of niet te geloven, tast dat zijn soevereiniteit in het geheel niet aan. Zo min als een ruiter, die zekere tijd zijn paard de vrije teugel laat, daarmee zijn zeggenschap over het dier prijs geeft. Als een onderwijzer een kwartier lang de kinderen de vrijheid geeft om te spelen wat en hoe zij willen, betekent dat niet dat hij zijn gezag heeft prijs gegeven. Het begrip soevereiniteit is dus niet in het geding.

Niemand kan tot Jezus komen, tenzij de Vader hem trekt

De Here Jezus heeft dat als volgt in Johannes 6:44 gezegd: “Niemand kan tot Mij komen, tenzij de Vader, die Mij gezonden heeft, hem trekke.”

Die uitspraak wordt vaak gebruikt om te staven dat de Here niet allen wil behouden. Dat is echter totaal verkeerd en wel om twee redenen:

- 1) in vers 40 van hetzelfde hoofdstuk heeft de Here Jezus gezegd: “Want dit is de wil mijns Vaders, dat een ieder, die de Zoon aanschouwt en in Hem gelooft, eeuwig leven hebbe.” Hier wordt nadrukkelijk “ieder” genoemd.
- 2) in vers 45 heeft de Here toegevoegd: “Een ieder, die het van de Vader gehoord en geleerd heeft, komt tot Mij.”

Wie komt is door de Vader getrokken (vers 44), maar is getrokken door wat de Vader liet horen en leerde (vers 45). Men zou kunnen tegenwerpen dat de Vader niet allen laat horen. Dat wordt evenwel door Paulus ontkend in Romeinen 10:17 en 18. Hij zegt daar: “Zo is dan het geloof uit het horen, en het horen door het woord van God.” Dat vervolgt hij met: “Maar ik vraag: hebben zij het dan niet gehoord? Zeer zeker: Over de ganse aarde is hun geluid uitgegaan en tot de einden der wereld hun woorden.”

Dit vers 18 citeerde hij uit Psalm 19 (vers 5), de psalm die handelt over het spreken van God door de schepping en door zijn Woord.

Het getuigenis uit beide stelt de mens verantwoordelijk om te horen en ontnemt ieder de mogelijkheid om te beweren dat hij niet heeft gehoord. Dat horen van Gods spreken in de schepping en in de verkondiging van zijn Woord is voldoende om de mens te trekken.

Maar helaas zijn er, die zich verzetten tegen dat genadige werk Gods, zoals in Romeinen 10:21 wordt gezegd (door een aanhaling van Jesaja 65:2): “Maar van Israël zegt hij: De ganse dag heb Ik mijn handen uitgestrekt naar een ongehoorzaam en tegensprekend volk.”

Stefanus heeft ongeveer hetzelfde gezegd: “Hardnekkigen en onbesnedenen van hart en oren, gij verzet u altijd tegen de Heilige Geest; gelijk uw vaders, zo ook gij.” (Handelingen 7:51)

De verantwoordelijkheid wordt dus geheel en al bij de mens gelegd.

De Here zond zijn profeten, werkte door zijn Woord aan hun hart en geweten, maar zij waren “ongehoorzaam en tegensprekend”. De Vader trok door zijn Woord en zij hoorden, maar “leerden” niet, dat wil zeggen dat zij Gods Woorden niet ter harte namen.

“De ure komt en is nu, dat de doden de stem van de Zoon van God zullen horen, en die haar horen, zullen leven”. (Joh. 5:25)

Er is de redenering dat zondaars dood zijn in zonden en misdaden (Efeze 2:1) en dus niet kunnen horen noch zich bekeren en geloven. God zal hun eerst nieuw leven moeten geven. Daarna pas kunnen zij horen en geloven.

Volgens die leer ontvangt een zondaar eerst leven en kan hij daarna in Jezus Christus geloven. Die leer is echter geheel onbijbels en verwerpelijk. Wat leert de Schrift?

“En dit is het getuigenis: God heeft ons eeuwig leven gegeven en dit leven is in zijn Zoon. Wie de Zoon heeft, heeft het leven; wie de Zoon van God niet heeft, heeft het leven niet.” (1 Johannes 5:11,12)

Een zondaar heeft pas leven nadat en doordat hij in Christus heeft geloofd en er is geen leven zonder of buiten Christus.

De verkeerde theorie is gebaseerd op de gedachte dat dode zondaars niet kunnen horen en geloven, maar dat is onjuist.

Natuurlijk, normaal hoort een dode niet, maar Lazarus hoorde wel degelijk de stem van Gods Zoon en kwam uit het graf. De stem van de Zoon Gods is niet als onze stem.

Bovendien, een dode kan niets doen, zegt men. Maar in Efeziërs 2 wordt aan geestelijk doden gedacht. Die kunnen heel veel doen. Zij zondigen en handelen naar eigen wil en gedachten. En de Here heeft in Johannes 5:25 gezegd: “Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, de ure komt en is nu, dat de doden (geestelijk doden) naar de stem van de Zoon van God zullen horen, en die haar horen, zullen leven.”

Het geloof is namelijk door het horen (van het Woord Gods) en wie in de Zoon gelooft, heeft het leven.

In de Zoon geloven staat gelijk aan “de Zoon aannemen” en wie Hem heeft aangenomen, is een kind van God. (Johannes 1:12,13) Zeg niet dat een dode niets kan aannemen, want de Here heeft gezegd: “Ik ben gekomen in de naam Mijns Vaders en gij neemt Mij niet aan; indien een ander komt in zijn eigen naam, die zult gij aannemen”. (Joh. 5:43) De Here heeft dus gezegd dat zij wel kunnen aannemen.

De achterliggende gedachte is kennelijk “het moet ons gegeven worden”, maar de Schrift spreekt anders. De Here Jezus heeft tegen de Samaritaanse vrouw gezegd dat Hij haar het levende water zou geven indien zij er om zou vragen. Zij heeft het gevraagd en Hij heeft gegeven. Maar in Openbaring 22:17 staat geschreven: “En die dorst heeft, kome; en die wil, neme het water des levens om niet”.

Ongeveer hetzelfde was reeds door Jesaja in hoofdstuk 55:1 geschreven: “O, alle dorstigen, komt tot de wateren, en gij die geen geld hebt, komt, koopt en eet; ja komt, koopt zonder geld en zonder prijs wijn en melk.”

Tallose malen zegt ons Gods Woord dat de zondaar zich moet bekeren, moet geloven, moet aannemen.

Ja, In Handelingen 17:30 heeft Paulus gezegd: “God dan, de tijden der onwetendheid overzien hebbende, verkondigt nu alle mensen alom, **dat zij zich bekeren.**” (Statenvertaling.)

De Engelse King James vertaling geeft: “The times of this ignorance God overlooked, but now He commandeth all men everywhere **to repent.**” (Hetzelfde als de St. Vertaling geeft.)

De Engelse letterlijke vertaling van Young geeft: “the times, indeed, therefore, of the ignorance God having overlooked, doth now command

all men everywhere **to reform.**" (Opnieuw hetzelfde als de St. Vertaling.)

De Franse vertaling van Louis Segond geeft: "Dieu, sans tenir compte des temps d'ignorance, annonce maintenant à tous les hommes, en tous lieux, **qu'ils aient à se repentir.**" (Eveneens gelijk aan onze Statenvertaling.)

Dit zal genoeg zijn om aan te tonen dat de tekst in Handelingen 17 inderdaad zegt: "God verkondigt dat alle mensen overal zich moeten bekeren", en niet: "moeten bekeerd worden". Het is een uitspraak die de mens verantwoordelijk stelt om zich te bekeren.

Wie anders spreekt, spreekt niet de woorden Gods, maar eigen woorden.

Gaat het alles dan buiten God om?

Beslist niet. God spreekt inderdaad en trekt door zijn Woord, zoals Hij ook in Jesaja 55 deed. Hij zendt ook omstandigheden in het leven, die de mensen tot nadenken of tot zoeken brengen en werkt op nog meer manieren aan de harten. Het is echter zinloos tegen de mensen te prediken wat de Here moet doen, wil doen, kan doen en tegen de Here behoeven we dat zeker niet te zeggen. Hij weet beter dan wij wat Hij moet doen en zal doen.

Tegen de mensen behoren wij te zeggen wat zij moeten doen, dat is zich bekeren, schuld belijden en Jezus Christus in geloof aangrijpen. Zo spreekt de Here, zo spreekt de Schrift en zo behoren wij dat ook te doen.

~~~~~

Het gebed des geloofs zal de zieke behouden

Over genezing van zieken is de laatste tijd heel wat te doen, vooral doordat W. Ouweneel zijn koers heeft verlegd.

De hierboven aangehaalde woorden lezen we in de brief van Jakobus 5:15. Losgemaakt van de context lijken ze een garantie dat een gelovig gebed zieken gezond zal maken.

Het is echter altijd nodig na te gaan in welk verband een tekst staat. Dan blijkt soms dat een eerste conclusie herzien moet worden.

In dit geval blijkt dat in vers 16 het gezond worden niet alleen met gebed in verband staat, maar ook met het belijden van misdaden. De tekst luidt: "Belijdt daarom elkander uw zonden en bidt voor elkander, opdat gij genezing ontvangt."

In vers 15 werd ook al gezegd: "En als hij zonden heeft gedaan, zal hem vergiffenis geschonken worden", maar in dat vers was nog niet duidelijk dat de gehele passage van vers 14 tot 16 over ziekte handelt die een tuchtiging van Gods hand is.

(Zalving door de oudsten van de gemeente wordt in vers 14 ook genoemd. De zalving wordt evenwel niet met genezing in verband gebracht. Zij zal de betekenis hebben, die zij ook in het dagelijks leven in die tijd had, namelijk een blijk van welkom in een woning, in dit geval een welkom in de gemeente.)

Wat de tuchtiging aangaat, we kennen het geval van tuchtiging dat in Handelingen 5 wordt beschreven. Ananias en Saffira gaven een deel van de opbrengst van een bezitting, maar beweerden dat zij de gehele opbrengst gaven. Dat bedrog heeft de Here bestraft met de zwaarste tuchtiging: de dood.

Terecht wordt wel gezegd dat de Here die maatstaf nu kennelijk niet meer hanteert, omdat dan velen dood zouden neervallen. We moeten niet vergeten dat dit de eerste openlijke zonde in de jonge gemeente was, waarmee de duivel het geheel wilde bezoedelen. Dat heeft de Here afgegrensd.

De brief van Jakobus is een brief uit de begintijd van de gemeente, toen de Here kennelijk een andere maatstaf hanteerde dan vandaag. (Wat zijn we dan ver afgezakt.) Gevallen waarop deze passage betrekking heeft, deden zich blijkbaar meermalen voor.

Voor ons is van belang om na te gaan wat bedoeld wordt met de woorden “gebed des geloofs”, of “gelovig gebed”. We hoeven daarover niet te overleggen, want het voorbeeld van Elia dat in de verzen 17 en 18 wordt genoemd, geeft het antwoord. Elia bad dat het niet zou regenen en het regende niet drie jaar en zes maanden. Hij bad opnieuw en de hemel gaf regen. Maar laten we eens zien hoe het in zijn geschiedenis vermeld is:

“Het geschiedde nu, als men het spijsoffer offerde, dat de profeet Elia naderde, en zeide: HEERE, God van Abraham, Izak en Israël, dat het heden bekend worde, dat Gij God in Israël zijt, en ik Uw knecht; en dat ik al deze dingen naar Uw woord gedaan heb.”

(1 Koningen 18:36, St. Vert.)

De weergave in de NBG vertaling met “op uw bevel” kan niet fout genoemd worden, maar is wel een keuze voor de minst gebruikelijke vertaling geweest. Bovendien kennen we de woorden in Deuteronomium 28:22,23: “De HERE zal u slaan met tering, koorts, brand, ontstekingen, **droogte**, brandkoren en honigdauw: zij zullen u vervolgen, totdat gij te gronde gaat. Ook zal de hemel boven uw hoofd van koper zijn en de aarde onder u van ijzer.”

Elia bad inderdaad een gebed naar Gods Woord, dus naar Gods wil, een gebed van geloof dat de Here zijn woorden waar maakt. Zijn geloof was niet de overtuiging dat wat hij ook zou vragen, verhoord zou worden, maar geloof in God en zijn Woord.

In Johannes 15:7 heeft de Here Jezus gezegd: “Indien gij in Mij blijft en mijn woorden in u blijven, vraagt wat gij maar wilt, en het zal u geworden.”

En Johannes schreef in zijn eerste brief in hoofdstuk 5:14: “En dit is de vrijmoedigheid, die wij tegenover Hem hebben, dat Hij, indien wij iets bidden naar zijn wil, ons verhoort.”

“Indien zijn woorden in ons blijven” en “indien we iets bidden naar zijn wil”. Dat is een bidden zoals Elia bad en indien we zo kunnen bidden, zal het gebed des geloofs een zieke zeker genezen.

Maar het zal duidelijk zijn dat we dikwijls de wil van de Here in een bepaald geval niet kennen en ons niet gelovig op Gods Woord kunnen beroepen, zoals Elia kon doen. Bovendien kennen we van talloze ziektegevallen de achtergrond helemaal niet en mogen we niet in de fout van de vrienden van Job vervallen, die ten onrechte veronderstelden dat hij wegens zonden getuchtigd werd.

Het is daarom totaal verkeerd de aangehaalde tekst uit Jakobus 5:15 te hanteren als een machtiging om zogenoemde ‘genezingsdiensten’ te houden met al wat daaraan verbonden is.

Van genezingsdiensten is in de Bijbel trouwens geen sprake. De Here ondersteunde soms de prediking door tekenen, waaronder ook genezing, maar een genezingsdienst is een onbijbelse vinding.

Het gaat in Jakobus om zieke gelovigen. We weten echter heel goed uit Romeinen 8 dat wij mede zuchten in de zuchtende schepping en geen belofte hebben van voorspoed en gezondheid in onderscheid van ongelovigen.

Paulus schreef in Filippenzen 2:26,27 over Epafroditus: “hij was vol verlangen naar u allen en ook in zorg, omdat gij gehoord hadt, dat hij ziek was. Hij is ook ziek geweest, de dood nabij, maar God heeft Zich over hem ontfermd, en niet alleen over hem, maar ook over mij, opdat ik niet droefheid op droefheid zou hebben”.

En in 2 Timotheüs 4:20 schreef hij dat hij Trofimus in Milete ziek achtergelaten had. Wij weten allen, dat de gelovigen die ons zijn voorgegaan, de een aan deze en de andere aan die kwaal zijn overleden. Zij zijn nu bij de Here, waar geen ziekte meer is. Wij echter zijn nog onderweg en beleven soms wat Paulus in 2 Korinthiërs 4:16 schreef: “Daarom verliezen wij de moed niet, maar al vervalt ook onze uiterlijke mens, nochtans wordt de innerlijke van dag tot dag vernieuwd.”

En in hoofdstuk 5:1 vervolgde hij met: “Want wij weten, dat, indien de aardse tent, waarin wij wonen, wordt afgebroken, wij een gebouw van God hebben, in de hemelen, niet met handen gemaakt, een eeuwig huis. Want hierom zuchten wij.”

Inderdaad, verval en afbreken, dat beleven we lichamenlijk. Maar ook wat vers 16 zei: “Daarom verliezen we de moed niet”.

We zijn op reis, want hier beneden
is onze echte woonplaats niet,
wie weet hoe spoedig is verleden
al wat ons oog op aarde ziet,
al wat ons oog op aarde ziet.

Ons aardse huis wordt afgebroken,
Gods kind' ren wacht geen ander lot.
Maar wij zijn niet van hoop verstoken,
ons wacht een hemels huis van God
ons wacht een hemels huis van God.

Wij zuchten mee, als alle mensen,
maar houden daarbij goede moed.
Aan 't eind vervult God onze wensen
en dan is alles, alles goed,
en dan is alles, alles goed.

Ons is de deur des hemels open,
want Jezus stierf en kocht ons vrij,
en die Hij stervend vrij ging kopen,
die haalt Hij thuis, beloofde Hij,
die haalt Hij thuis, beloofde Hij.

J.Ph.B.

~~~~~

Spoken in vreemde talen, een teken voor ongelovigen

Dat is momenteel minder in de belangstelling dan "genezingen".
Het is niettemin nuttig om ook daar aandacht aan te geven. Er is
ongelooflijk veel misverstand over dit onderwerp.
Na de uitstorting van de Heilige Geest op de Pinksterdag spraken
de discipelen van de Here Jezus in meerdere voor de Joden
vreemde talen. Het waren normale, door mensen in verschillende
landen gesproken talen, goed verstaanbaar, voor wie in een
bepaald land woonachtig was en zijn landstaal herkende. Anderen
begrepen er niets van en zeiden spottend dat de sprekers dronken
waren.

Voor hen die hun taal herkenden, was het een reden zich te
verbazen. God had altijd in de taal van Israël laten spreken.
Waarom nu in allerlei talen van heidenen? Zij hadden echter
kunnen weten dat dit zou komen, want in Jesaja 28:11,12 staat:
"Voorwaar, door mensen die een onverstaanbare taal spreken, en in een
vreemde tongval zal tot dit volk spreken Hij, die tot hen gezegd heeft: Dit
is de rust, geeft de vermoeide rust, en dit is de verademing - maar zij
wilderen niet horen."

De Here gaf de Joden door dit gebeuren een teken, een teken dat
God vertoerd was en heidenen ging gebruiken als zijn
boodschappers. Het had hen tot nadenken moeten brengen en
mogelijk zijn er geweest, die mede daardoor gevraagd hebben wat
zij moesten doen en zich bekeerd hebben.

Paulus heeft dan ook in 1 Korinthiërs 14:20-22 het volgende
geschreven: "Broeders, weest geen kinderen in het verstand, maar in
de boosheid; wordt in het verstand volwassen. In de wet staat
geschreven: Door lieden van een andere taal en door lippen van
vreemden zal Ik tot dit volk spreken, en toch zullen zij naar Mij niet
luisteren, zegt de Here. Derhalve zijn de tongen een teken niet voor hen,
die geloven, maar voor de ongelovigen; de profetie echter is niet voor de
ongelovigen, maar voor hen, die geloven."

Wat mankeerde er aan hun verstand?

Dit, dat zij niet verstonden dat de talen, verstaanbare talen als op
de Pinksterdag- als een teken voor ongelovigen is bedoeld, met
name voor ongelovige Joden.

En waarom noemde de apostel ook het woord "boosheid"? Wat
was hun boosheid? Waarschijnlijk dat zij het spreken in talen
toepasten om in de gemeente indruk te maken, terwijl die talen
niet bedoeld waren om in de gemeente, dat is onder gelovigen, te
spreken en zeker niet om er mee te pronken.

Toen de Here het teken wilde geven van spreken in heidense
talen in plaats van de taal der Joden, moest hij aan gelovige
discipelen de gave geven om in een bepaalde taal te spreken.
Moet dat nu ook nog? Neen, dat hoeft niet meer en ik ben
overtuigd dat de Here die gave in onze tijd inderdaad niet geeft en
met reden.

Wat was de taal van het Oude Testament? Hebreeuws. Wat is de
taal van het Nieuwe Testament? Grieks, en de gehele Bijbel is in
tallose heidense talen vertaald. Wie verwachtten de Joden? De

Messias. Hoe wordt wereldwijd de gekomen Messias genoemd? Christus, het Griekse woord.

Eertijds was aan de Joden het Woord Gods toevertrouwd, zoals Paulus in Romeinen 3:2 schreef.

Het is duidelijk dat God sinds de Pinksterdag aan de christelijke gemeente zijn Woord heeft toevertrouwd en christenen met niet-Joodse spraak gebruikt om de waarheid te verbreiden. Dat moet voor de Joden nog steeds als een teken werken.

Zij die verdedigen dat de Here ook heden de gave om in talen te spreken nog geeft, wijzen op 1 Korinthiërs 14:2-4: "Want wie in een tong spreekt, spreekt niet tot mensen, maar tot God, want niemand verstaat het; door de Geest spreekt hij geheimenissen. Maar wie profeteert, spreekt voor de mensen stichtend, vermanend en bemoedigend. Wie in een tong spreekt, sticht zichzelf, maar wie profeteert, sticht de gemeente."

Zij die menen dat in die verzen gezegd wordt wat het doel is van de gave om in talen te spreken, namelijk tot God spreken, geheimenissen spreken, zichzelf stichten, hebben niet begrepen dat in vers 2-4 het doel niet genoemd wordt. Het doel wordt alleen in vers 22 genoemd: een teken voor ongelovigen.

De verzen 2-4 zeggen wat het schamele resultaat is als talen niet als teken voor ongelovigen worden gebruikt, maar in de gemeente voor hen die de taal niet kennen. Dan verstaat alleen God het, zal het gesprokene een geheim blijven doordat het niet wordt verstaan en zal de spreker alleen zichzelf stichten, wat beslist de bedoeling niet is.

De gaven zijn bedoeld tot stichting van de gemeente. Niemand heeft een gave ontvangen om zichzelf te stichten. Zij zijn alle bedoeld tot nut en zegen voor het lichaam, de gehele gemeente, zoals onze voeten niet kunnen lopen om die voeten tot nut te zijn, maar om het lichaam tot nut te zijn.

God hoort ons als wij bidden in onze eigen taal. Een andere taal heeft voor God geen enkele extra waarde.

God wil de zijnen door het Woord opbouwen en onderwijzen, maar ze niet geheimen laten horen die niet te begrijpen noch te verstaan zijn. Dat sticht niet.

God geeft geen enkele gelovige een gave waarmee hij alleen zichzelf kan stichten. Alle gaven zijn bedoeld voor het geheel.

Dat verklaart dat Paulus kon zeggen in 1 Korinthe 14:18-19: "Ik dank God, dat ik meer dan gij allen in tongen spreek; maar in de gemeente wil ik liever vijf woorden met mijn verstand spreken, om ook anderen te onderwijzen, dan duizenden woorden in een tong."

Laten we ook hierin de apostel navolgen. (1 Korinthe 11:1)

~~~~~

De profetie van Ezechiël (10)

In hoofdstuk 13 hebben we gelezen hoe Ezechiël moest profeteren tegen valse profeten en profetessen. In hoofdstuk 14 gaat het om afgodendienaars.

Hoofdstuk 14

- 1 Toen mannen uit de oudsten van Israël tot mij kwamen en zich voor mij neerzetten,
- 2 kwam het woord des HEREN tot mij:
- 3 Mensenkind, deze mannen dragen hun afgoden in het hart en hebben vlak voor zich gesteld wat hun een struikelblok tot ongerechtigheid is; zou Ik Mij dan nog door hen laten raadplegen?

Het was niet de eerste of enige keer dat de oudsten onder de ballingen bij de profeet kwamen om van hem een woord van de Here te horen. In hoofdstuk 8 werd ook reeds gezegd dat de oudsten voor hem zaten. Waarschijnlijk kwamen zij gedurig bij hem. Maar de Here zag niet alleen hun gang naar de profeet, Hij zag ook in hun hart en dat hing aan de afgoden en niet aan de God van Israël. Die afgoden waren voor de Joden een struikelblok geweest en zij hadden hun afgodisch gedrag nog niet veroordeeld, maar koesterden hun afgoden nog steeds in hun binnenste. Waarom kwamen zij dan om de Here te raadplegen? Wel, voor hun gevoel zal de God van Israël één van de vele goden geweest

zijn en als de ene niets goeds te bieden had, dan misschien de andere, in dit geval de God van Ezechiël. Maar zou God zich zo laten benaderen, alsof Hij gelijk stond aan afgoden die noch zien noch horen en door mensenhanden gemaakt zijn?

Zo was het in Israël gesteld, zelfs nog nadat de Here hen had laten deporteren. Maar hoe is het in de christenheid? Zouden er onder hen die zich christen noemen, niet zijn die het christelijk geloof hoogstens als een achterdeurtje kennen of als een soort polis met de waarde van "je kunt het nooit weten", waarbij ze het geloof hebben dat uitgedrukt wordt met "er moet wel iets zijn"? Tallozen hebben hun knieën reeds lang gebogen voor de evolutiegod en zijn op weg om stukje bij beetje de Bijbel naar de prullenmand te verwijzen. Hun god? Hun goede baan, hun auto, hun aandelen, hun bankrekening, of hun "ik". Maar een beetje godsdienst af en toe kan geen kwaad. Dat moet voor God wel weerzinwekkend zijn.

4 Daarom spreek en zeg tot hen: zo zegt de Here HERE: ieder uit het huis Israëls, die zijn afgoden in het hart draagt, en vlak voor zich stelt wat hem een struikelblok tot ongerechtigheid is, en dan tot de profeet komt, om Mij door hem te raadplegen - Ik, de HERE, zal hem bij zijn komst van antwoord dienen met zijn vele afgoden, 5 opdat Ik het huis Israëls in het hart grijp, dat zich met zijn afgoden in zijn geheel van Mij heeft afgewend.

De profeet moest ernstige woorden tegen deze huichelaars spreken die ogenschijnlijk God en zijn hulp zochten, maar in feite hun afgoden koesterden. De Here wilde de afkerige ballingen laten zien wat zijn antwoord zou zijn, een antwoord in tuchtiging en oordeel, opdat de overigen, in hun hart geraakt, zouden leren God te vrezen.

6 Daarom zeg tot het huis Israëls: Zo zegt de Here HERE: bekeert u, keert u af van uw afgoden en wendt u af van al uw gruwelen.

7 Want ieder uit het huis Israëls en uit de vreemdelingen die in Israël vertoeven, die van Mij afvallig wordt, die zijn afgoden in het hart draagt en vlak voor zich stelt wat hem een struikelblok tot ongerechtigheid is, en dan tot de profeet komt, om Mij door hem te raadplegen - Ik, de Here, zelf zal hem van antwoord dienen.

8 Ik zal mijn aangezicht tegen die man richten, hem tot een teken en een spreekwoord maken en hem uitroeien uit het midden van mijn volk. En gij zult weten, dat Ik de HERE ben.

Bekeert u. Dat is de boodschap van God voor een zondaar in zijn eenvoudigste vorm. Bekeren van de afgoden en van andere ongerechtigheid, tot God. Dan zal het smeken tot God gehoord en verhoord worden.

U die dit leest, veroordeel uw zonden en uw verkeerde weg en wendt u tot God. Niet met de toezegging, dat u het beter zult doen of de bewering dat u het reeds beter doet dan gisteren, maar met de erkenning van uw schuld en uw machteloosheid en gebed om hulp. God zal horen en uw zonden vergeven.

Maar wie afkerig blijft en niet van genade wil weten, zal eenmaal Gods oordeel vernemen.

De Joden, die God als een achterdeur beschouwden en Gods woorden wilden vernemen zoals men de uitspraak van een waarzegger verneemt, zouden uit het volk uitgeroeid worden.

We zagen in hoofdstuk 11 dat de heerlijkheid des Heren de tempel en de stad moest verlaten. Wat was God dan lankmoedig dat Hij zich toch nog tot dat afkerige volk wilde richten en hen niet aan hun lot overliet.

9 Wanneer een profeet zich laat verdwazen tot een uitspraak, dan verdwaas Ik, de HERE, die profeet en Ik zal mijn hand tegen hem uitstrekken en hem uitroeien uit het midden van mijn volk Israël.

De Statenvertaling zegt "zich laat overreden". Het woord wordt echter dikwijls met een meer negatieve betekenis weergegeven, zodat "verdwaas", al is dat nauwelijks goed Nederlands te noemen, zeker niet verkeerd is. En kennen we het ook niet in onze tijd, die neiging om te zeggen wat de meerderheid graag wil horen, om getapt te zijn of te blijven? Er zijn immers predikers die voor een orthodox gehoor een goede orthodoxe prediking leveren, maar in een anders getinte gemeente of kerk hun toespraak aanpassen of bijschaven tot hij niet meer als orthodox te herkennen is.

Over het lot van Juda en Jeruzalem had de Here reeds gesproken en voldoende gesproken. Welke nieuwe boodschap kon daar nog gebracht worden? Het enige wat in trouw gezegd kon worden, was een herhaling van de aankondiging van het oordeel, die zij reeds kenden. Daarom zou de profeet die het waagde te spreken alsof de Here hem iets nieuws of iets anders liet zeggen, zich vermetel gedragen, waarvoor de Here hem streng zou straffen.

Ieder, die in onze tijd voorgeeft woorden Gods te spreken, maar van het bekende en geschreven Woord Gods afwijkt, zal op Gods tijd eveneens ter verantwoording worden geroepen.

10 Zij zullen hun ongerechtigheid dragen - de ongerechtigheid van de profeet is even groot als die van de raadpleger -,

Degene, die een profeet er toe bracht om een eigen woord te spreken alsof de Here sprak en de profeet, die zich liet overhalen en leugenachtig profeteerde, waren even schuldig en zouden beiden hun straf niet ontlopen.

We moeten wel bedenken dat de Here lang geduldig en verdraagzaam was geweest, maar ten slotte was opgestaan om zijn aangekondigde oordelen te doen komen. Ezechiël profeteerde dus in een oordeelstijd. Wij leven daarentegen nog steeds in de tijd van het welbehagen des Heren, de tijd van genade. Met de komende opname van de gemeente eindigt die tijd en komen de dagen der wraak, zoals de Heer in Lukas 21:22 heeft gezegd: "...want dit zijn de dagen van vergelding, waarin alles wat geschreven is, in vervulling gaat."

Zoals we weten, spraken de profeten over toekomstige dingen, die in hun generatie zouden plaats vinden, maar tegelijk, of onmiddellijk daaraan verbonden over de dingen, die kort voor de wederkomst van Christus gebeuren zullen. De tussenliggende tijd, waarover het boek Handelingen en de brieven in het Nieuwe Testament schrijven, de tijd van de kerk op aarde, die nog steeds voortduurt, werd overgeslagen. De gemeente en wat daarmee samenhangt, was een geheim dat in het Oude Testament niet geopenbaard is. Wie dat feit bij het verklaren van de profetieën niet in gedachten houdt, is niet in staat een bijbelse uitlegging te geven.

11 opdat het huis Israëls niet meer van Mij afwijke, en zij zich niet meer verontreinigen met al hun overtredingen. Dan zullen zij Mij tot een volk zijn en Ik zal hun tot een God zijn, luidt het woord van de Here HERE.

Dit vers illustreert, wat ik hierboven schreef. "Zij zullen Mij tot een volk en Ik hun tot een God zijn", zal in de eindtijd vervuld worden. Maar Ezechiël verbond dat in zijn profetie met de bedreiging van de ongehoorzame profeten uit zijn eigen tijd.

12 Het woord des HEREN kwam tot mij:

13 Mensenkind, wanneer een land tegen Mij gezondigd heeft door ontrouw te worden, en Ik mijn hand daartegen uitstrek, het de staf des broods verbreek en er hongersnood zend en daar mens en dier uitroei,

14 en er zouden daar deze drie mannen zijn: Noach, Daniël en Job, dan zouden dezen door hun gerechtigheid slechts zichzelf redden, luidt het woord van de Here HERE.

Op de voorbede van Abraham heeft de Here gezegd dat Hij Sodom niet zou verwoesten indien Hij daar tien rechtvaardigen zou aantreffen. (Genesis 18:32) Ongetwijfeld is het naar de wil van de Here dat we daaruit leren de voorbede niet te vergeten.

De voorbede van Abraham is ook niet vergeefs geweest, al werd Sodom verwoest. Want we lezen in Genesis 19:29: "Toen God de steden der Streek verwoestte, gedacht God Abraham, en Hij leidde Lot uit het midden der omkering, toen Hij de steden waarin Lot gewoond had, omkeerde."

We moeten evenwel niet denken dat de Here verplicht is altijd op onze voorbede genade te bewijzen. De beslissing blijft aan Hem en als Hij de tijd om te oordelen gekomen acht, wie zijn wij dan tegenover de hoge God dat we kritiek zouden hebben? We kennen ook de geschiedenis van Jona. De opdracht aan Jona om te prediken was ter bekering bedoeld en het resultaat was dan ook dat het oordeel werd uitgesteld. De profeet Nahum echter kondigde over Ninevé het oordeel aan dat komen zou en gekomen is.

In de tijd van Ezechiël was het niet meer de tijd om Israël genadig te zijn. We moeten dat evenwel niet op het eeuwig oordeel over de individuele persoon betrekken. We weten immers dat in die tijd niemand zo godvrezend was als Daniël. Hoewel ook hij gedeporteerd was en dus deelde in de tuchting over Israël, bleef hij niet van Gods gunst en hulp verstoken.

15 Wanneer Ik wilde dieren in het land doe omzwerven, die het van kinderen beroven, en het tot een woestijn wordt, zodat niemand erdoorheen trekt vanwege het wild gedierte,

16 en die drie mannen zouden daar zijn; zo waar Ik leef, luidt het woord van de Here HERE, zij zouden zonen noch dochters redden. Zijzelf alleen zouden gered worden, maar het land zou een woestijn worden.

17 Of ik breng het zwaard over het land en zeg: Zwaard, gij zult in het land rondtrekken; en Ik roei daar mens en dier uit,
18 en die drie mannen zouden daar zijn; zo waar Ik leef, luidt het woord van de Here HERE, zij zouden zonen noch dochters redden. Zijzelf alleen zouden gered worden.
19 Of Ik zend de pest in het land en stort er mijn grimmigheid bloedig over uit om daar mens en dier uit te roeien,
20 en Noach, Daniël en Job waren daar; zo waar Ik leef, luidt het woord van de Here HERE, zij zouden zoon noch dochter redden. Zij zouden door hun gerechtigheid alleen zichzelf redden.

Voor de drie hierboven genoemde oordelen Gods, gold hetzelfde beginsel. De Here spaart de getrouwe en wie zich bekeert – zoals Rachab bij het oordeel over Jericho – maar als de tijd is gekomen, zal het oordeel niet worden afgewend.

Dat de Here de getrouwe spaart, zagen we in Ezechiël 9:3,4 en vinden we ook in Openbaring 7:3,4: “En hij zeide: Brengt geen schade toe aan de aarde, noch aan de zee, noch aan de bomen, voordat wij de knechten van onze God aan hun voorhoofd verzegeld hebben. En ik hoorde het getal van hen, die verzegeld waren: honderdvierenveertigduizend waren verzegeld uit alle stammen der kinderen Israëls.”

21 Maar zo zegt de Here HERE: En toch, al zend Ik ook mijn vier zware gerichten, het zwaard, de honger, het wild gedierte en de pest, naar Jeruzalem om daar mens en dier uit te roeien,
22 zie, dan zullen er daar overblijven, die ontkomen, die eruit geleid worden, zonen zowel als dochters; zie, zij zullen tot u uitgaan, gij zult hun handel en wandel zien en getroost worden over het onheil dat Ik over Jeruzalem heb doen komen, al wat Ik daarover heb doen komen.
23 Ja, zij zullen u troosten, wanneer gij hun handel en wandel zult zien. En gij zult weten, dat Ik niet zonder oorzaak gedaan heb al wat Ik daar gedaan heb, luidt het woord van de Here HERE.

De vraag die deze woorden opwerpen, is of die ontkomenen als godvrezenden gezien moeten worden en de troost geven dat niet allen van God waren afgedwaald, of dat zij zo goddeloos zouden zijn, dat het oordeel door God volkomen gerechtvaardigd zou blijken. In hoofdstuk 16 wordt geschreven over de goddeloosheid van Jeruzalem, die vergeleken wordt met de zonde van Sodom en de zonde van Samaria. De zonden van Jeruzalem waren groter en in vers 54 wordt dan gezegd: “opdat gij uw schande draagt en u

beschaamd gevoelt over alles wat gij gedaan hebt, waardoor gij haar troost hebt verschaft”.

Welke troost is dat dan? De troost dat Sodom en Samaria konden zeggen dat zij het toch niet zo bont hadden gemaakt als Jeruzalem (zie vers 51). De vergelijking met onze verzen 21-23 doet mij veronderstellen dat ook hier de ontdekking van de overlopende boosheid van die ontkomenen, reden zou zijn om minder te treuren om de verwoesting van Jeruzalem, omdat die alleszins gerechtvaardigd was. Mij dunkt dat de laatste zin in het drieëntwintigste vers dat bevestigt: “En gij zult weten, dat Ik niet zonder oorzaak gedaan heb al wat Ik daar gedaan heb, luidt het woord van de Here HERE.”

Wordt D.V. vervolgd

~~~~~